

[Ministeren for skatter og afgifter]

Den friholdte andel bestemmes individuelt for hver institution og opsparingsordning, således at den afgiftsfri andel mindskes i takt med formuetilvæksten efter 1. januar 1983. Endvidere formindskes den afgiftsfri andel, efterhånden som beløb, der er opsparet ved udgangen af 1982, udbetales. Der er således tilstræbt en afbalanceret afgiftsbelastning af de enkelte institutioner og opsparingsordninger, idet det især er afkastet af de formuer, der er i kraftig vækst som følge af nye indskud og høj forrentning, der inddrages under realrenteafgiften.

Indtil foråret 1982 kunne livsforsikrings-selskaberne tegne livrentekontrakter uden bonus med en høj grundlagsrente. Ved indgåelse af disse kontrakter har selskaberne forpligtet sig til at udbetale en årlig ydelse på et fast nominelt beløb. For at undgå, at sådanne kontrakter berøres, og at livsforsikringsselskaberne efter indførelse af afgiften tvinges til enten at nedskrive deres forpligtelser vedrørende livrenter uden bonus eller at overføre midler fra bonusberettigede forsikringstagere for at opfylde deres forpligtelser, indrømmes et særligt fradrag for disse forsikringsordninger. Fradraget er udformet således, at den del af afkastet, der kræves for at opfylde livrenteforpligtelserne, skulle blive friholdt.

Efter forslaget friholdes endvidere forsikrings- og pensionsaftaler, som visse kommuner har indgået for at afdække deres pensionsforpligtelser over for kommunens tjenestemænd.

For forsikringer og pensionsordninger i forsikringsselskaber og pensionskasser m.v. påhviler afgiftspligten den pågældende institution. For opsparingsordninger i pengeinstitutter påhviler afgiftspligten derimod den enkelte kontohaver. Det er dog pengeinstitutterne, der opgør afgiftsgrundlaget og indeholder afgiften.

Afgiften betales første gang i 1984 og beregnes af afkastet i dette kalenderår. På tilsvarende måde betales afgiften i de følgende år af afkastet i de pågældende år.

Afgiften for afgiftsåret indbetales med et a conto beløb den 15. juli i dette år på grundlag af en opgørelse over det forventede afkast. Den 15. juli i det følgende år indsendes en endelig opgørelse tillige med et eventuelt resterende afgiftsbeløb, mens for meget betalt

afgift tilbagebetales. Opgørelse og afgiftsbeløb indsendes til statsskattedirektoratet.

Kontantordninger i pengeinstitutter omfatter et stort antal konti, hvor rentetilskrivningen ofte er af forholdsvis beskeden størrelse. For disse konti har man af praktiske grunde foreslået, at pengeinstituttet i stedet for en ordning med a conto betalinger kan vælge hvert år i december måned at indbetale en endelig afgift for den forudgående 12 måneders periode (1. december-30. november).

Realrenteafgiften skønnes i 1984 at give et provenu på mellem 4 og 4½ mia kr. Hertil kommer et provenu for Den sociale Pensionsfond på ca. 1 mia kr. Der er imidlertid knyttet stor usikkerhed til skønnet over afgiftsgrundlaget og afgiftssatsen og dermed også til skønnet over størrelsen af det forventede provenu.

Endnu større usikkerhed er der knyttet til provenuskønnet for de efterfølgende afgiftsår. Med dette forbehold skønnes provenuet for 1985 at blive 7-7½ mia kr. ekskl. 1¼ mia kr. for Den sociale Pensionsfond. For 1986 skønnes provenuet at blive 9-10 mia kr., ekskl. 2¼ mia kr. for Den sociale Pensionsfond.

Lovforslaget vil medføre en vis meradministration. Dette gælder såvel for de berørte forsikringsselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter m.v. samt for skattedepartementet og statsskattedirektoratet.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om registrering af fonde.
(Lovforslag nr. L 184).

Da vi den 4. marts i folketinget havde 1. behandling af de to lovforslag om fonde og erhvervsdrivende fonde, blev der fra flere sider udtrykt tvivl om, hvorvidt det ville være muligt for folketinget at nå at gennemarbejde de to lovforslag i denne samling. Det blev derfor foreslået, at man i stedet koncentrerede sig om at gennemføre en lov om registrering af alle fonde. Jeg gav udtryk for, at jeg delte denne tvivl, fordi jeg mente, at det var nødvendigt nøje at overveje indholdet af de to lovforslag i lyset af de udtalelser om

[Justitsministeren]

fondsudvalgets betænkning, som først senere ville fremkomme fra myndigheder og erhvervsorganisationer. Jeg gav endvidere udtryk for, at det efter min opfattelse ville være hensigtsmæssigt i denne samling at gennemføre regler om en registreringsordning.

I forlængelse af debatten i folketinget har retsudvalget anmodet mig om at udarbejde et lovforslag om registrering af alle fonde. Udvalget udbad sig endvidere min stillingtagen til, hvorvidt det ville være muligt at forkorte den anmeldelsesfrist på 6 måneder, der blev foreslået i det tidligere fremsatte lovforslag.

Det er på baggrund af denne anmodning, at jeg nu fremsætter dette lovforslag, der skal tilvejebringe det retlige grundlag for en anmeldelsespligt for alle fonde.

Efter lovforslaget skal alle fonde som udgangspunkt anmeldes til registrering i et fondsregister, der oprettes i justitsministeriets familieretsdirektorat. Undtaget fra anmeldelsespligten er kun små fonde – det vil sige fonde med en egenkapital, der ikke overstiger 20.000 kr. – og visse fonde, der i forvejen er undergivet fornødent offentligt tilsyn. Bestående fonde skal efter forslaget anmeldes til registrering inden 1. oktober 1983. Anmeldelsesfristen er sat så kort, som det under hensyn til ferieperioden er muligt, og den er i forhold til det tidligere fremsatte lovforslag nedsat fra 6 til 4 måneder. Fonde, der oprettes efter lovens ikrafttræden, skal anmeldes senest 4 måneder efter oprettelsen.

Ved anmeldelsen vil fondene blive bedt om at oplyse bl.a. om fondens formål og økonomiske forhold. Så snart disse oplysninger foreligger, vil de blive registreret i et EDB-system, så hurtigt som det praktisk er muligt.

Da jeg lægger vægt på, at oplysningerne om antallet af fonde og disses karakter kommer frem så hurtigt som muligt, er registreringsordningen søgt noget forenklet i forhold til betænkningen og de tidligere fremsatte lovforslag. Det er min opfattelse, at en gennemførelse af dette lovforslag vil skabe et bedre grundlag for at vurdere behovet for en lovgivning om fonde i almindelighed og om erhvervsdrivende fonde.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

*Industripolitisk redegørelse af 12/4 83.
(Redegørelse nr. R 13).*

Industriministeren (Stetter):

1. Indledning.

Dansk økonomi var ved regeringens tiltræden inde i en faretruende udvikling med voksende underskud på statens finanser og på betalingsbalancen og med øget arbejdsløshed. Dette må ses på baggrund af den internationale økonomiske udvikling, herunder det høje internationale renteniveau, den høje dollarkurs og den generelle stagnation i verdensøkonomien. Men når dansk økonomi blandt vestlige lande er ramt særlig hårdt, skyldes det først og fremmest manglende tilpasning til den internationale økonomiske udvikling. Omkostningsudviklingen og væksten i den offentlige sektor har fået lov til at fortsætte. Man har ikke i tide formået at lægge kursen om.

Vort høje omkostningsniveau har sammen med de vanskelige afsætningsvilkår på hjemmemarkedet og eksportmarkederne skabt en særdeles alvorlig situation for dansk industri. De seneste år har været præget af stagnerende afsætning og fald i indtjening og investeringer. Industriens investeringer er i forhold til produktionen helt nede på niveauet i 50'erne.

Regeringen har siden sin tiltræden gjort en målbevidst indsats for at genoprette landets økonomi. Selv om det vil kræve adskillige år at skabe den nødvendige balance, har denne indsats allerede nu bragt resultater. Et væsentligt middel er gradvis at forbedre industriens vilkår. Regeringens økonomiske politik bygger på den grundlæggende filosofi, at der skal ske en neddæmpning af omkostningsudviklingen og samtidig en kraftig styrkelse af den private sektor, således at der sker en omfordeling af samfundets ressourcer fra det offentlige til de private virksomheder med prioritet for virksomheder i de udlandskonkurrerende erhverv. Uden en sådan omfordeling lader det sig hverken gøre at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen eller at opnå en varig forøgelse af beskæftigelsen. Regeringen anskuer derfor industripolitikken som en integreret del af den samlede økonomiske politik.